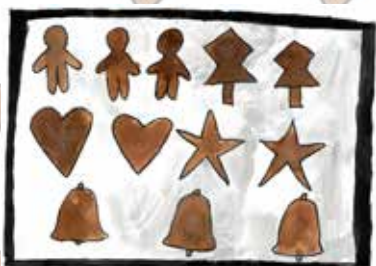

O Perníčkovi, který se bál Vánoc

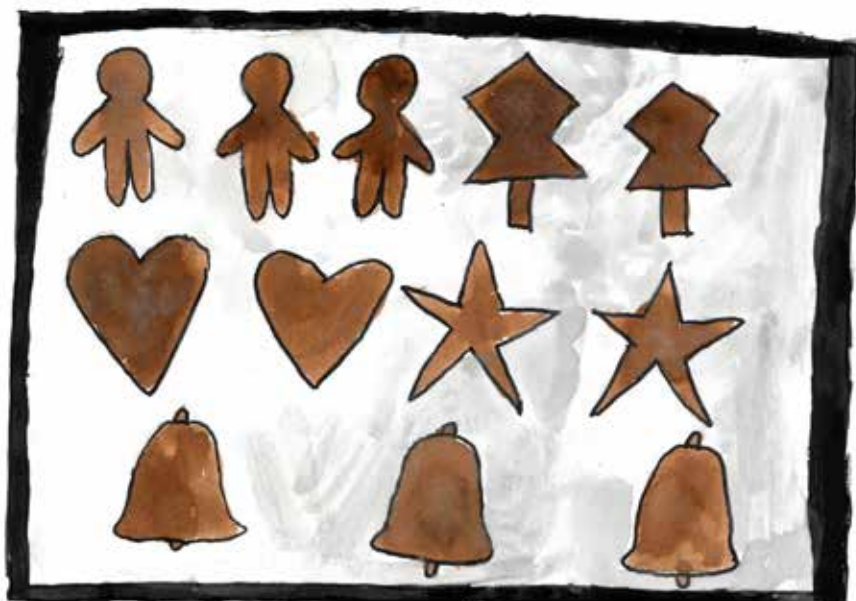

Je poslední adventní neděle. Babička zapálí svíčky na věnci. „Babi, pojd', ochutnáme už perníčky,“ prosí Hanička. Babička se nechá přemluvit. „Hani, perníčky jsou pryč!“ Max se ve svém pelíšku olízl a nasadil provinilý výraz. Bylo to jasné! „Babi, uděláme nové.“ Pustily se do práce, těsto bylo během chvíle hotové. Babička těsto vyválela, Hanička se pustila do vykrajování a za chvíli byl plech v troubě.

(II. A)

Perníčka probudil závan teplého vzduchu a zápach spáleného těsta. Najednou se zachvěla zem a Perníčka pohltil studený vzduch. Nebylo slyšet nic jiného než zvuk šlehajícího mixéru. Zasníl se...

(IX. A)

„Já bych si tak přál mít oči, pusku a nos...“ Perníček přemýšlel dál, že nejvíce na světě by ho potěšilo, kdyby měl nějakého kamaráda a nebyl sám. Náhle si uvědomil, že slyší vzdálené hlasy. Kdo si to tu povídá? To babička vypráví mamince, jak dříve slavili Vánoce, jaké dodržovali zvyky, jaké zpívali koledy a také co všechno pekli. Říká

své dceři, že jako malá měla nejraději medvědí tlapičky a těšila se na zdobení perníčků. Pak zaslechl babičku a Haničku, že chystají polevu a jdou perníčky nazdobit.

(I. A. a III. A)

Najednou se ho dotklo něco studeného, postupně se tento pocit rozprostřel po celém těle. Vedle sebe spatřil perníkového kamaráda. Moment, já také vidím, pomyslel si. To, co uviděl před sebou, nikdy nezapomene...

(IX. A)

Uviděl, jak se do kuchyně vplížil malý světlovlasý kluk. Po špičkách obešel babičku, která zrovna připravovala další cukroví a přiblížil se k plechu s chladnouchými perníčky. Když tu najednou vnuk vytáhne hrst perníčků, přičemž ho babička plácne přes ruku a praví: „Okamžitě je vrať,“ ale vnuk vrátí jen pár z nich a jednoho si nechá. Perníček zpanikařil, ani nevěděl proč. Byl to velmi nepříjemný pocit. Kluk

otevřel ústa, rychle si strčil ulitý perníček do pusy a rozžvýkal ho. Perníček hrůzou ustrnul, což je zvláštní, když se dosud ani nehnul. Zavřel oči.

Sotva oči zase otevře, nad sebou zahlédne slintajícího chlapečka, který s chutí čmajzl kamaráda perníčka. Uličník má nataženou paži a stará matka ho zarazí již podruhé. V tento moment ji Perníček začal vnímat jako zachránce, když řekla: „Co jsem řekla? Nemůžeš je sníst!“ Náhle ale otočila o 180°. Ke svému projevu dodala: „Můžeš je sníst až o Vánocích.“ Náhle si Perníček ve své cukrové hlavě řekl: tohle jsou moje první a zároveň poslední Vánoce.

(VII. A)

Do Vánoc zbývalo už jen pár dnů! Co budu teď dělat, pomyslel si Perníček. Začal přemýšlet nad tím, jak by mohl utéct. Vzpomněl si, že maminka nechává otevřené okno v ložnici. Na nic nečekal a v momentě, kdy doma všichni usedli k večeři, pospíchal do ložnice.

Za pár minut stál po pás zabořený ve sněhové závěji. Perníčkovi dalo hodně práce, než se mu podařilo ze sněhu vyhrabat. „Konečně volný,“ zakřičel radostí, když se to podařilo. Vyšel na ulici před dům a zaslechl cinkání rolniček. Rozhodl se vydat za tím nádherným zvukem a najednou se před ním objevily snad miliony nádherných světýlek. „Jéé, to je ale krása,“ zaradoval se Perníček a rozběhl se přímo k nim. Kdybych tak mohl být vánoční ozdobou, možná by mne nikdo nesnědl. A začal tedy hledat stromeček, na kterém by se mohl přes svátky schovat. (IV. A)

Jakmile Perníček zahlédl vánoční stromeček, hned se k němu rozběhl. Aby se ke stromku dostal, musel se vyhýbat obřím nohám. Byl šikovný, a proto se v pořádku dostal ke stromečku. Perníček byl velmi ohromen všemi ozdobičkami a světýlky, která nádherně zářila. Jeho zvědavost ho dovedla až ke stánku, který voněl jako on. Byl plný perníčků! Perníčkovi tou nádherou skoro až přecházely oči! Všelíjaké věci a zvířata z perníku! A támhle...támhle je perníčková chaloupka. V té by mohl bydlet někdo z perníkového lidu a Perníčkovi by se splnilo největší přání. Už se chtěl vydat k chaloupce, když tu jeho veškerou radost zkažila ruka, která se po něm natáhla a dala ho do

košíku. Perníček dostal velký strach. Uviděl velkého psa, ten k němu strkal čumák. Pes si ho všiml jako prvního, protože byl v košíku jako jediný bez obalu. Perníček po chvíli ucítil, jak mu někdo líže nožičky. Byl to pes! Když mu olízl polevu, tak se pořádně zakousl do jeho pravé nohy. Perníček samým strachem omdlel. (VIII. A)

„Jedeš, ty Puňto, ty mlsná tlamo, dostaneš doma masíčko!“ Ruka majitele psa sáhla do košíku a nakousaný perník letěl do sněhu. Zima perníčka probudila. „Nu což“, řekl si, „dá se žít i s jednou nohou.“ Než se stihl rozkoukat, někdo zavolal: „Hele, perníček, šup s ním do kapsy.“ V kapse byla tma. Trochu to s ním houpalo, ale hlasy zvenku mu byly povědomé. Teplo v kapse ho uklábalo k spánku. (VI. A)

Najednou se ocitl v perníkovém městě. Celé to tam vonělo po perníku a všude sněžila poleva. Tu mu někdo poklepal na rameno a zeptal se ho: „Co tady okouníš? Nechceš raději se mnou jít na pořádnou koulovačku? Holky nám totiž vyhlásily polevovou bitvu.“ Perníček na nic nečekal a radostně přikývl. Rozeběhli se s Arnoštem, tak se ten kluk jmenoval, směrem ke hřišti, kde už se shromažďovali i další účastníci. Ozvalo se: „Na něěěěě!“ Bitva začala. Perníček házel jednu kouli za druhou a bojoval za čest kluků. Najednou ji spatřil. Tak krásnou perníkačku ještě nikdy neviděl. Ty modré oči, její růžové vlasy, ten úsměv..... Perníček zůstal ohromeně stát.

To však bylo osudové! Než se stihl z té krásy vzpa-
matovat, někdo mu podrazil nohy a Perníček padal a
padal do temnoty.

(V. A)

Byla tma, strach zmizel, otevřel jedno oko. Tak to
byl asi jen sen! Nacházel se v povědomé místnosti,
která voněla jehličím a cukrovím. Strach ho pomalu
opouštěl, otevřel i druhé oko, aby se přesvědčil, že je
opravdu doma. Rozhlédl se kolem sebe a zjistil, že se
nachází vysoko. Kolem sebe uviděl barevné baňky,
sněhové vločky a houpací koníky. Byl na stromečku
společně s dalšími ozdobami. V krbu hořel oheň a
pod stromečkem ležely dárky. Je to tady, přišel den
D! pomyslel si Perníček. Přesně ten den, který ne-
trpělivě očekával a zároveň se bál, že se ho nedočká.

Teď už jen doufá, že se mu splní jeho největší přání. Perníček slezl ze stromku, cuk-
rovou hůlku použil namísto berličky a vykoukl z okna. Zahlédl jasně zářící hvězdu,
která se blížila nečekanou rychlostí. Že by to byl skutečně on? Ježíšek?

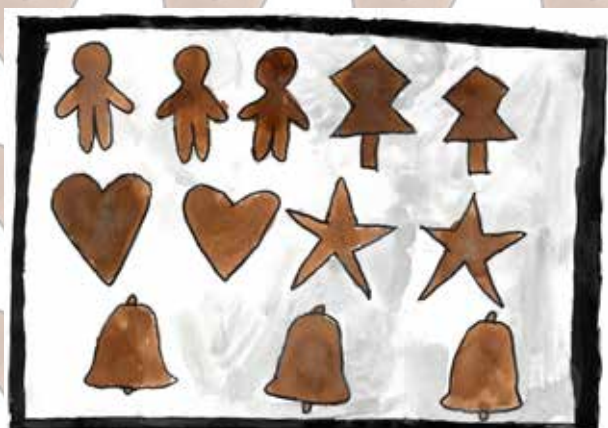
Byl to on! Mávl rukou, něco zamumlal a poté odletěl. Perníček byl nadšený, že ho
mohl spatřit, i když jen na malinkou chvilku. Zároveň byl však zklamán, že se
mu nesplnilo jeho největší přání. Myslel si, že už bude navždy osamělý. Poslední
zbytky naděje v něm hasly, v tu chvíli někdo zaťukal na okno.

Perníček si nebyl jistý, že opravdu slyšel zaťukání, když tu najednou se jemné za-
klepání ozvalo znovu. Pomalu otevřel okno. Venku hustě chumelilo, proto zprvu
nic neviděl. Najednou se z chumelenice vyrojila krásná perníková panenka v nád-
herných bílky zdobených a vločkami se třpytících šatech. Byla přesně taková, jakou
si přál. Aby už nikdy nebyl sám.

(čtenářský klub)

Epilog

Pár dní po Štědrém dnu došlo cukroví. Děti na něj ještě měly chuť, a tak maminka
ušlehala bílky s cukrem na kokosky. Vzala pana Perníčka a vzniklou směsí mu při-
lepila náhradní nohu, kterou našla v ulomených zbytcích po cukroví. Oba perníčky
zabalila do krabičky a schovala je jako ozdoby na příští rok. Každý rok spolu zdobí
vánoční stromek. Dokud je plíseň nerozdělí!

O Perníčkovi, který se bál Vánoc

Žáci základní školy ZŠ MŠ Libouchec

**Ilustrace: Anička Pohanková, Viki Zadinová,
Terezka Nanarová, Erika Urbanová, Terezka Violová**